

O neprihănire ce sponsorizează viața în păcat "sola fide"

Marti, 28 martie 2006

Gili Cârstea

Satana a învățat demult că adevărul nu poate fi contestat. Tehnica lui strălucită a fost să lipească pe adevăr tot felul de etichete false, pe care oamenii le-au socotit o parte a adevărului. Există și o zicală populară, care spune că "diavolul se ascunde în detalii." Cu cât intervenția este mai fină, cu atât va fi mai greu de remarcat.

Așa se întâmplă cu îndreptățirea, neprihănirea, sfințirea, subiecte importante pentru orice căutător după adevăr. Am auzit mereu persoane care își exprimă adeziunea față de neprihănirea prin credință; am auzit deseori pastori care susțin că ei cred și predică neprihănirea prin credință, și sunt uluiți când aud pe cineva spunând că biserica nu a primit solia 1888. Ei cred că solia 1888 a fost despre neprihănirea prin credință.

Ca să fim corecți, trebuie să recunoaștem că aceștia nu poartă întreaga vină pentru o asemenea credință naivă; generații de teologi au luptat din greu spre a induce această interpretare, începând chiar cu Uriah Smith, unul dintre faimoșii opozanți de la Minneapolis. Uimit că sora White îl acuză de respingerea soliei, el afirma că susține și acceptă îndreptățirea prin credință de când a deschis Biblia pentru prima oară.

Cineva chiar mă întreba recent dacă pe mine m-a schimbat neprihănirea prin credință. Nu m-a schimbat. Nu a schimbat pe nimeni niciodată. Și nu va schimba pe nimeni niciodată.

Biserica protestantă a îmbrățișat de la început această doctrină creștină, chiar din clipa nașterii protestantismului, atunci când Luther a descoperit în Scriptură că "cel neprihănit va trăi prin credință." Deși a fost ca o explozie de lumină în bezna secolelor papale, acest concept fundamental al protestantismului era departe de a fi soluția la problemele bisericii. El nu era decât prima rază dintr-o secvență de adevăruri adiționale aduse de răsăritul Soarelui neprihănit. Dar biserica s-a oprit aici. Dacă "cel neprihănit va trăi prin credință," iar Domnul ne dă credința, mai e nevoie de altceva? Au rămas la sola fide, crezând că aceasta este ultimul cuvânt în materie de contribuție umană la lucrarea "terminată" a lui Hristos pe cruce. Deși era liniștitor să pleci spre mormânt știind că sfințenia lui Hristos este socotită în dreptul tău, ei nu au remarcat că sola fide nu produce schimbări în viața credincioșilor, și că ei nu trăiesc așa cum a trăit Hristos.

Un alt lucru important, dar neobservat, a fost acela că Scriptura nu spune nicăieri că “cel păcătos va trăi prin credință.” Făgăduința era doar pentru cei neprihăniți, dar aceștia, deși sublimi, lipseau cu desăvârșire. Astfel a ajuns sola fide să sponsorizeze un popor care dorea să trăiască în păcat, însă “doar prin credință.”

Biserica rămășiței a moștenit din protestantismul popular această slăbiciune mortală, credință care se simte la ea acasă la amvoanele adventiste. În 1888, Domnul a trimis soluția salvatoare, dar ea a fost refuzată cu obstinație, și continuă să fie refuzată și astăzi. El a trimis o solie care avea de-a face cu neprihănirea lui Hristos, și nu oricum, ci “în legătură cu legea.”

Solia neprihănirii lui Hristos produce neprihăniți care urmează să trăiască prin credință. Păcătoșii “socotiți neprihăniți” sunt schimbați după chipul și asemănarea lui Hristos prin aceeași putere și credință care L-au schimbat și pe El.

Credința Lui era că Tatăl locuiește în El ca într-o locuință, iar puterea este a Duhului Sfânt. Acesta este un privilegiu al oricărui păcătos, oricât de jos ar fi coborât el în abisul păcatului. Și nu se întâmplă progresiv, câte puțin din clipa când ai acceptat să devii un templu al Duhului Sfânt. Deși El realizează o lucrare de natură progresivă, care ne pregătește pentru acea locuire, totuși evenimentul este unul unic și simultan pentru toți cei care “au iubit venirea Lui” în templul sufletului: Ziua ispășirii.

De ce “neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea”? Oh, asta sună a legalism, a fapte moarte, a robie... Pentru cei care nu știu despre ce este vorba, așa ar putea să sune. Dar nu și pentru cei care au oferit o șansă soliei prețioase trimisă acestui popor în 1888.

Am putea spune că întregul plan al mântuirii se rezumă la o unică realizare: Împlinirea legământului cel veșnic. Care este acesta? “Voi scrie legile și poruncile Mele în mintea și inima lor.” Legea este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Înseamnă că acesta trebuie instalat în minte și inimă. “Este posibil?” întrebă universul spectator. “Priviți la Hristos!” răspunde guvernarea divină. Un membru al familiei omenești, devenit locuință a lui Dumnezeu doar prin credință, trăiește în neprihănire, în mijlocul nelegiurii, doar prin credință. El este tiparul, modelul pentru noua familie divino-umană pe care Dumnezeu o creează pe pământ prin Hristos. Are cineva credința să-L urmeze? Dumnezeu a promis să multiplice cazul Hristos în oricât de multe exemplare umane vor dori acest lucru. Drumul spre Sfânta Sfințelor a fost deschis – ne dorim această credință?

Atunci când a dat definiția credinței în Evrei 11, Pavel a folosit o expresie, tainică pentru mulți, care are de-a face cu legământul cel veșnic. Hypostasis înseamnă contract, legământ. Legământul lui Dumnezeu cu ființele create – “de la serafimul luminos și sfânt până la om” – a fost acela ca în templul inimii să fie instalat “caracterul Său,” un sistem de operare sub care ființele inteligente să poată trăi în neprihănire. Acest contract a fost rupt prin păcat, o voință care dorea să se despartă de izvorul vieții. Adam a ales și el acest drum. Prin Hristos, pentru prima dată de la căderea lui Adam, Dumnezeu reface scopul Său veșnic. Hristos a avut hypostasis, contractul prin care El acceptă să fie un templu. Doar așa a reușit să trăiască în neprihănire. Așa vor reuși toți cei care doresc să aibă hypostasis cu Dumnezeu.

Fără el, nicio șansă de a vedea răsărind în suflet roada dătătoare de pace a neprihănirii, ci doar spectacolul dezolant oferit de firea pământească travestită în spiritualitate modernă.

Când vom așeza Maleahi 3 în cadrul sanctuarului, abia atunci vom înțelege că genul de neprihănire prin credință care se predică pe la amvoanele noastre nu are puterea să schimbe pe nimeni. Doar ne ține adormiți într-o siguranță înșelătoare, deși în realitate continuăm să trăim în păcat. Prin credință.